

Εκείνο που κάνει περισσότερη αίσθηση στην κατεδαφιστική εκπαιδευτική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ με την απειλούμενη κατάργηση των Πειραματικών Σχολείων δεν είναι τόσο αυτή καθ' εαυτή η άποψή του όσο η επιχειρηματολογία του, που αποκαλύπτει την πλήρη αδυναμία του να συμβαδίσει με τις σύγχρονες τάσεις της εκπαίδευσης και της παιδαγωγικής. Όταν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες αλλά και οι χώρες του Δυτικού κόσμου προχωρούν σε μορφωτικές καινοτομίες προκειμένου να δώσουν ώθηση και δυναμική στην εκπαίδευση, το Υπουργείο Παιδείας της αριστεροδεξιάς κυβέρνησης «ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝ.ΕΛ.» βουτάει στα αρχεία του παλαιοκομμουνισμού για να βρει τις πηγές μιας δήθεν ισότητας. Η ταξική πάλη αρχίζει από το σχολείο, για να αλλάξει η κοινωνία με σκοπό την κατάργηση των διακρίσεων! Εν ολίγοις, «τρικυμία εν κρανίω». Ό,τι απομεινάρι υπάρχει από την έννοια της προόδου στη δεκαετία του 1970 – δηλαδή εδώ και μισό περίπου αιώνα -, επανέρχεται ως λυδία λίθος που θα επιλύσει τα προβλήματα της αγωγής και που θα δώσει κυρίως το στίγμα της αριστερής κοσμοθεώρησης!.

Είναι κρίμα που Υπουργός της Παιδείας χαρακτήρισε το όλο εγχείρημα των σχολείων αυτών έως και «χιτλερικό»! Είναι δείγμα απύθμενης πολιτικής ανοησίας και αντι-παιδαγωγικής υποκουλτούρας που θα τον ακολουθεί πλέον καθ' όλη τη θητεία του στο Υπουργείο. Είναι πιο κρίμα που δεν κατάλαβε το λάθος του, έτσι ώστε να νιώσει την ανάγκη να ζητήσει δημόσια συγγνώμη από τις χιλιάδες μαθητών, εκπαιδευτικών και γονέων που σχετιζόνταν και σχετίζονται με έναν κατ' εξοχή παιδαγωγικό θεσμό.

Αλλά για να μην υστερήσει στην αριστεροφροσύνη των κομματικών ακροατηρίων ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου ο κ. Δ. Χασάπης επιτέθηκε και προσωπικά (!) στους εκπαιδευτικούς / εκπροσώπους των σχολείων αυτών. Αντί δηλαδή η Πολιτεία να επιβραβεύει την προαγωγή της όσο το δυνατόν καλύτερης και μεγαλύτερης προσπάθειας

μαθητών και εκπαιδευτικών, έρχονται οι εκφραστές της όχι μόνο για να την απαξιώσουν αλλά και για να την καθυβρίσουν με τον πιο χυδαίο τρόπο. Δεν νομίζω να πέρασε ποτέ από τη σκέψη κανενός εκπαιδευτικού ότι αντί για ηθικό έπαινο και για συνεχή ενθάρρυνση θα βίωνε αυτό τον πρωτόγνωρο ευτελισμό. Παρακολουθώντας τα εκπαιδευτικά πράγματα της χώρας μας συστηματικά εδώ και 20 χρόνια δεν θυμάμαι τέτοια «μαύρη σελίδα» στα χρονικά της θεσμικής μας εκπαίδευσης, όσον αφορά τουλάχιστον το περιεχόμενο και τη σύλληψη της παιδείας.

Και ενώ θα περίμενε κανείς ότι η νέα κυβέρνηση με τη σωτηριολογική της κουλτούρα και με τη λυτρωτική της αποστολή έναντι της ελληνικής κοινωνίας να βελτίωνε εκείνους τους θεσμούς που προάγουν την έρευνα και την καινοτομία, προχωράει στην κατεδάφισή τους χρησιμοποιώντας μάλιστα επιχειρήματα και λεξιλόγιο βαρβαρότητας. Αντί να αντιληφθεί ότι το έργο των Πειραματικών Σχολείων δεν αφορά μόνο το δικό τους σκηνικό, αλλά συνδέεται – ή πρέπει να συνδέεται άρρηκτα – με την αναζήτηση και με την πειραματική εφαρμογή νέων παιδαγωγικών μεθόδων για όλα τα σχολεία της χώρας μας, εξαπολύει μύδρους σε φαντάσματα, σε δήθεν ταξικούς εκπαιδευτικούς θεσμούς!

Δεν μπορούν άραγε να αναρωτηθούν το πώς θα καλλιεργηθεί η έρευνα, αν δεν έχουμε – πέραν των μέτρων που οφείλει να χρησιμοποιεί κάθε σχολείο – και θεσμικά «εργαλεία» για να μπορούμε να προσδιορίσουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα της παιδείας, για να προ-οικονομήσουμε το μέλλον της θεσμικής εκπαίδευσης. Εκτός αν έχουν έτοιμες λύσεις για κάθε εποχή και για κάθε σχολική πρόκληση ή αν εισάγουν τα σχετικά πορίσματα από άλλες χώρες ή αν έχουν έτοιμες απαντήσεις από το ιδεολογικό τους οπλοστάσιο.

Κάποτε είχε ζητηθεί από τον πρόεδρο της ΟΛΜΕ, η συνδρομή του για τη διεξαγωγή μιας έρευνας από ένα πανεπιστήμιό μας για τους «χαρισματικούς μαθητές». Δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί, γιατί στη χώρα μας δεν υπάρχει καν η έννοια σε θεσμικό επίπεδο του «χαρισματικού» μαθητή. Και ενώ σ' όλες τις χώρες η έρευνα ιδιαίτερα της Ειδικής Αγωγής – που είναι και το πιο σύγχρονο ρεύμα στην εκπαίδευση – θεωρεί τους χαρισματικούς μαθητές ως συστατικό στοιχείο της διαφορετικότητας και της ετερογένειας του μαθητικού πληθυσμού, εμείς όχι μόνο δεν προσδιορίζουμε καν το περιεχόμενο του όλου πλούτου της διαφορετικότητας αλλά θεωρούμε ότι ισότητα στην εκπαίδευση σημαίνει «όλοι οι μαθητές στην ...ίδια γραμμή, με τα ίδια εργαλεία, με τον ίδιο ρυθμό, με το ίδιο περιεχόμενο».

Άραγε γιατί η έννοια της ισότητας αντιβαίνει στην έννοια της διαφορετικότητας; Γιατί η ευγενής άμιλλα είναι κατακριτέα ως συστατικό στοιχείο στην εκπαίδευσή μας; Γιατί η Ελλάδα ανακαλύπτει μόνο αυτή το συγκεκριμένο εκπαιδευτικό περιεχόμενο της «προόδου»;

Αθανάσιος Καρνέζης
Εκπαιδευτικός